

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 892/2020
20.10.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Јасмине Васовић и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због продуженог кривичног дела одузимање малолетног лица из члана 191. став 2. у вези члана 61. став 1. и 2. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене, адвоката Драгана Милојевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Параћину К 325/18 од 29.08.2019. године и Вишег суда у Јагодини Кж1 268/19 од 27.12.2019. године, у седници већа одржаној дана 20.10.2020. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Параћину К 325/18 од 29.08.2019. године и Вишег суда у Јагодини Кж1 268/19 од 27.12.2019. године, у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се захтев браниоца окривљене у преосталом делу ОДБАЦУЈЕ као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Параћину К 325/18 од 29.08.2019. године, окривљена АА, оглашена је кривом због продуженог кривичног дела одузимање малолетног лица из члана 191. став 2. у вези члана 61. ст.1. и 2. КЗ, па јој је изречена условна осуда тако што јој је утврђена казна затвора у трајању од једне године и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљена у року од две године по правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело и под условом да убудуће омогућава извршење правноснажне пресуде Основног суда у Параћину П 140/15 од 24.09.2015. године којом је одређен начин одржавања личних односа између малолетног ББ са оцем ВВ, а све под претњом опозива условне осуде. Окривљена је обавезана да суду на име паушала плати износ од 5.000,00 динара и на име трошкова кривичног поступка Основном јавном тужилаштву у Параћину износ од 34.166,00 динара, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, у смислу члана 264. ЗКП. Истом пресудом је одређено да ће суд посебним решењем одлучити о трошковима које је имао оштећени ВВ, ради остваривања имовинско правног захтева.

Пресудом Вишег суда у Јагодини Кж1 268/19 од 27.12.2019. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљене, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости је благовремено поднео бранилац окривљене АА, адвокат Драган Милојевић, због повреда закона из члана 485. став 1. тачка 1) и став 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерак захтева браниоца окривљене Републичком јавном тужиоцу, па је одржао седницу већа о којој у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуству није од значаја за доношење одлуке, на којој седници је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев поднет, па је по оцени навода у захтеву браниоца окривљене, нашао:

Указујући на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљене у захтеву за заштиту законитости истиче да се у радњама окривљене не стичу елементи нужни за постојање бића продуженог кривичног дела одузимање малолетног лица из члана 191. став 2. у вези члана 61. ст.1. и 2. КЗ, које је окривљеној оптужбом стављено на терет, јер нема елемената виности.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљене Врховни касациони суд оцењује као неосноване, јер је из чињеничног описа дела датог у изреци првостепене пресуде произлазе све чињенице и околности које представљају законска обележја продуженог кривичног дела одузимање малолетног лица из члана 191. став 2. у вези члана 61. ст.1. и 2. КЗ, за које је окривљена оглашена кривом правноснажном пресудом и то како објективна обележја која се односе на радњу извршења – онемогућавање извршења цитираних правноснажних пресуда Основног суда у Параћину – Судске јединице у Ћуприји у погледу одржавања личних односа малолетног ББ са оцем ВВ и у погледу обезбеђивања боравка детета у Србији на начин како је то утврђено правноснажним пресудама, тако и субјективна обележја која се тичу урачунљивости и умишљаја окривљене који обухвата и свест о забрањености дела.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, оценио као неоснован у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док осталим наводима захтева да окривљена није поступала ни умишљајно ни нехатно, с обзиром на то да је одлуку о томе да ли ће долазити у Србију и одржавати контакте са оцем донео син супружника, малолетни ББ, који је у првостепеном поступку на главном претресу одржаном дана 29.08.2019. године пред службеним лицима Центра за социјални рад изјавио да га је окривљена наговарала да дође у Србију и контактира са оцем, али да је ту могућност одбио, тако да при тако исказаној вољи малолетног детета окривљена није имала могућност нити правни основ да дете принуди на другачије одлучивање и поступање, по налажењу овога суда, бранилац износи сопствено виђење ствари оспоравајући оцену изведених доказа и таквом оценом чињенично стање утврђено у овој побијаној правноснажној пресуди.

Поред тога, бранилац у захтеву указује и то да је првостепени суд погрешно применио одредбу члана 61. став 1. и став 2. КЗ, јер се у конкретном случају не ради о

продуженом кривичном делу, већ је у питању трајно кривично дело, које траје све време током периода обухваћеног изреком пресуде – од 25.06.2014. године до дана подношења оптужног предлога, при чему суд не опредељује датум када је исти поднет, тако да се не зна до када је трајало противправно стање, што изреку пресуде чини неразумљивом, којим наводима се, по оцени овога суда, указује на недостатак пресуде који је прописан као битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП.

Према наводима захтева браниоца окривљене, првостепена пресуда садржи разлоге који су противречни са чињеницама утврђеним на основу изведених доказа чиме је учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац сходно правима која има у поступку, у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) ЗКП, нити због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљене АА у овом делу оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар - саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа - судија
Бата Цветковић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић